

Báthori Csaba

Vagy ott sem

*Mi ez a szemcsés, nyafka zápor?
Könnyem most válik a világtól!
Ha látnád,
hogy sisteregnek és morognak
a tárnák
mélyén a lárva orrú holtak,
nem nyafognál!*

*Hol éljek, melyik száraz üregben?
Nem a réműletnek neveltem
az embert.
Ússz! Minden függő karcsapásod,
lerendelt
terved alól föl-fölszivárogo
lépted álma.*

*De menni, nyitni, menni félek!
Pedig odakint vár a lélek.
Az útra
kell rálépni, nem az ugarra
szorulva
bolyongni, végtelent akarva!
Záporozz hát!*

*Magamba' féljek, másba' férjek?
Több a szeszély, mint a veszélyek!
A végén,
kámfor, fogyatkozó hitünkben
élvén
foszt és képez bennünk az isten.
Vagy ott sem.*

Ha elhiszed

*Ha vetett veremben még elhiszed,
hogy föld felettiekért ver szived,*

*és hogy a láng a talpaid alatt
akár megsüti a csillagokat,*

*s elhiszed, hogy a verem peremén
nemcsak mohó állatot jelöl a fény,*

*hanem, ha szól, bár kemény emberárny,
bár vigasza hamis, lopott, silány,*

*mert minden néma ember emberen
túli forrás odafenn, ideleenn*

*a nyílt világon, visszfény nélküli
álom, mely csak szenvedve mérheti*

*máshoz igazát, és inkább lemond,
mert másképp fenn se tarthatja a gond, –*

*ha elhiszed, hogy a vetett verem
csak párbeszéd a félelmeiden*

*élősködő, de ismeretlen úr
másik éneddel, akkor szabadul*

*tetté türelmed s látszik szabadnak,
amit eddig titkaid takartak...*

Exodus

*Ha vagyok is, nem itt vagyok,
alakom drótozott lidérc,
másokra hágok, szakadok,
mint ruhák peremén a férc...
El innen, el!*

*Viszolygás füstje megvakít,
a hőkölésem kitöröl
minden mait és tegnapit
agyam tömött gödreiből...
El innen, el!*

*Csak az vagyok, aki leszek -
elszigetel, majd megszül ő,
a lépteimnek megvetett
parlag, a gyönyörű jövő...
El innen, el!*

*Kígyótozás mind aki van,
a lét táboroz ellenem,
életem hosszú, magtalan,
és elég és elégtelen...
El innen, el!*

*Hogy lássatok, nem lenni jó -
látjátok azt, aki zuhan.
Elejt, felfog a fennvaló
kíméletes karjaiban.
El innen, el!*

*El innen, el, hová, hová?
Szaporodik a más világ.
Anyám fölé, az ég alá,
hol ő óv és mindenki lát
utód-szemeivel!*

A séta

*Dőlj rá, ha tudsz, egy utcahosszra,
fityegj végig a sarkokon
düllöngve, törődve, botladozva,
mint várost bámuló rokon.*

*De lassan, mert a derekadnál,
ahol a járda köve lejt,
ahol hirtelen megakadtál,
hallhatod majd a gyöngycsevejt:*

*„Ő az, a pamutujjú Margit,
mokka-melle két kék bugyor,
a bőre cseppkő, ősz sztalaktit,
már kétszáz éve haldokol.”*

*Csorogj végig egy utcahosszon,
mint egy lomha folyamuszály –
a tél kell, várom, visszahozzon,
ha elvitt váratlan a nyár.*

